

İMANDA ZİRVE

Nureddin Yıldız'ın 22.02.2015 tarihli (241.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbîhi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Hepimizin bir nefis muhasebesi olarak sık sık sorguladığımız genelde de cevabını bulamadığımız bir konu vardır: "Aynı Kur'an'ı okuduğumuz hâlde, aynı namazı kıldığımız hâlde, aynı Kâbe'nin etrafında tavaf ettiğimiz hâlde Ashabı Kiram'ın Müslümanlık heyecanı ile bizim Müslümanlık heyecanımız arasında neden benzerlik olmuyor?" Bu soruyu muhabbet esnasında da sorarız, Hoca efendilere de sorarız ama yıllardır bu soruya cevap bulamadık. Aynı Kur'an'ı okuyoruz ama aynı heyecanı alamıyoruz. Aynı Kâbe'yi çok daha rahat şartlarda tavaf ediyoruz, evimize döndüğümüz zaman Kâbe orada kalıyor. Bir türlü Kâbe'yi evimize getiremedik.

Onlar, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi bir kere bile gördüklerinde heyecanları zirveye çıkıyor, evlerine gittiklerinde Rasûlullah aleyhissalatu vesselamı yüreklerinde getiriyorlardı. Biz ise ziyaretimizi yaparız, hurmamızı misvağımızı alır, Rasûlullah aleyhisselamı da kabrinde bırakıp evimize döneriz. Görüntümüz budur. İçimizden üç-beş mü'min kardeşimizin, Allah'ın salih kulunun böyle olmaması gerçeği değiştirmiyor. Genel ve dışarıdan kuşbakışı bakıldığında görüntümüz budur. Ashabı Kiram ile aramızda din farkı yok, Kur'an farkı yok, namaz farkı yok, hac farkı yok ama heyecan farkı var. Samimiyet de diyebiliriz.

Aziz Kardeşlerim,

Acı ama itiraz edilemez bir hakikat bu. Kur'an'ı baştan sona Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden iki defa, üç defa dinleme imkânını hiçbiri bulamadı. Ya on ayet dinlediler ya da bir sureyi üç-dört defa dinlediler. Biz ise Ramazan geldiğinde hatim üstüne hatim yapıyoruz. Hafızın sesini beğenerek hatim dinliyoruz. O kadar ki, Kur'an'ımızı makamlara, notaya göre okuyacak hâlde bile düştük. Sese göre, tiz ayarına göre, kulağımıza hoş gelsin diye Kur'an dinliyoruz. Yüreklerimizi heyecanlandıran bir ayeti dinleyip Uhud'a koşanlar gibi camide dinlediğimiz bir ayetten sonra Allah'ın dinini yaşamak için heyecan dolup evimize dönmeyi, iş yerimize dönmeyi beceremiyoruz. Bu bir hakikattir. Tekrar ediyorum.

Ashabı Kiram'la Kur'an farkımız biiznillah yok. Onların çoğunun bildiğinden fazla hadis biliyoruz. Onların pek çoğu Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yirmi üç senesini ardı ardına izleyemediler. Ya yarı yolda Rabblerine kavuşup gittiler ya da sonra iman ettiler. Biz ise doğumundan vefatına kadar neredeyse gün gün biliyoruz, çocuklarımıza da ezberletiyoruz. Şimdi okullarda Sîret-i Nebi yarışmaları bile yapıyoruz. Sîret-i Nebi bilgisinden, "ne zaman doğdu, ne zaman öldü, Uhud'da kaç kişiydiler, Bedir'de kaç kişiydiler" soruları üzerinden çocuklarımızı yarıştıırıyoruz ama Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetini yaşama yarışı aklımıza bile gelemiyor. Heyecan eksikliğimiz var. Aynı imandan, aynı hammaddeden böyle bir sonuç çıkar mı? Çıktı, ortadayız. Biz ortadayız, Allah'ın Kur'an'ında örnek gösterdiği, iyiliklerinin şahidi olduğu Ashabı Kiram da ortadadır.

Değerli Kardeşlerim,

Nefsimize zor gelse de bu soruyu kendimize, evimizde aile ortamına, dostlarımızla oluşturduğumuz dost meclislerine sokmalıyız. Bizimle Ashabı Kiram arasındaki fark nedir de biz bu durumdayız, onlar ne yaptılar da o durumdaydılar? Herhâlde Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görmüş olmalarını bir bahane olarak öne çıkaramayız. Çünkü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi hiç görmemiş, asırlar sonra gelmiş nice Müslüman, Ashabı Kiramın heyecanı ile heyecanlandılar. Çok değil bir asır önce, Çanakkale o heyecanla doluydu. Bu heyecan eksikliği, nabız düşüklüğü şimdi bizi işgal etti.

Aziz Kardeşlerim,

Şüphesiz bir ayıplama kampanyası için bunları söylemiyorum, durum tespiti yapıyorum. Bu bir gerçekse bunun çaresini de üretmek zorundayız. Çünkü kıyamet günü biz Rabb'imizin huzuruna çıkıp "bizde heyecan eksikliği vardı onun için beceremedik" diyecek hâlimiz yok herhâlde. Aynı namazı kıldık da niye kaşınıp duruyoruz? Aynı zekâtı veriyoruz, Ashabın verdiği gibi daha büyük rakamlarla zekât veriyoruz üstelik. Daha değerli şeylerden veriyoruz, vakıflar kuruyoruz. Ama Ashabı Kiram; alan elin Allah'ın eli olduğunu hissederek, alıyor gibi veriyorlardı. Biz veriyorsak da borç veriyoruz. Bir borcumuz var, karşılığında cehennem var, onun için veriyoruz. Bu fark çok hassas bir fark kardeşlerim. Evet, her iki türlü verilince de zekât verilmiş olur ama Ebubekir radiyallahu anh, Allah için malından verirken alıyor tadı hissederek veriyordu. Cenneti avuçlarında hissediyordu.

Bu zirvedir. Mü'min bir insanın çıkacağı zirvedir. Ebubekir radiyallahu anh ve onun arkadaşları cennete o zirveden baktılar. Eğer bir mü'min, "Allah, zekât vermeyeni cehenneme koyar" diye zekât veriyorsa bu da zekâttır şüphesiz ama heyecansızlıktır. Bu, "görevini yap işine bak" rahatlığı içindedir. Bu da zekât sorumluluğundan kurtarır ama Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yetiştirdiği sahabe nesli düzeyine gelmemiş olur. Sizinle burada bir hadis şerifi okuyup "şöyle olalım, böyle olalım" demeye gerek kalmadan, yani ben nasihat etme koltuğuna oturmadan, hepimiz bu heyecan eksikliğinin nedenini çözmüş olacağız inşallah.

Buharî, Müslim, Nesaî, Tirmizî ve İbni Mâce'nin rivayet ettiği, neredeyse Kur'an'a yakın derecede sahih olan bir hadisi şerifi zihinlerimize nakşedelim. Evimizde yaz-kış, sıcak-soğuk ölçmek için duvara bir derece asıyoruz, bugün yirmi iki derece, şu derece diyoruz. Haberlerde "hava durumu şu olacak" dendiğinde hemen gözümüz oraya iliyor. "Bizim evde de o derece mi" diye bakıyoruz. Bu hadisi şerifi de beynimize asalım. Müslümanlık, mü'minlik, Allah, cennet dendiğinde bu hadisi şerif bizim ölçüm cihazımız olsun. Çünkü Ashabı Kiram; örnek nesil, göz önünde yetişmiş nesil, Allah'ın razı olduğu, Peygamber'inin gözünü aydınlatmış nesil. Bu ölçüm cihazına göre yaşadıkları için imanlarının zirvesine ulaştılar.

Biz çocuklarımızı eğitirken, kendimizi Müslüman olarak yetiştirirken bilgi hamallığı ile iktifa ediyoruz. "Bu yaz çocuğumuz filan yere gitti. Maşallah Sîret-i Nebi'yi ezberletmişler çocuğa" diyoruz. "Filan yerde vaaza gittik, Hoca efendi çok güzel konuştu, uçacaktık az kalsın" diyoruz. Bilgi ile ölçüyoruz. Şüphesiz bilgi gerekli ama bu bildiğimiz ve bilmekle övündüğümüz şeylerin kim bilir milyon katını iblis de biliyordu. Hem de herkesten önce biliyordu. Henüz Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e fiilen vahiy inmeden, iblisin ona incek Kur'an'dan haberi vardı. Çocuğumuzu "Kur'an hafızı yaptık" diye övünüyoruz. Ama Kur'an hâlâ muhafız bulamadı kendine. Bilgi stokçuluğunu yeterli gördüğümüz için Ashabı Kiram'la aramızdaki heyecan farkını bir türlü kapatamıyoruz.

Bu hadisi şerifi bugün Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mübarek ağzından duyar gibi dinleyelim. Mü'min erkekler olarak imanın altı şartı olduğunu bilip rahat etmemiz bize yetmemeli. "Bu imanın altı şartı nabız olarak bende atıyor mu" sorusunun cevabı olarak bu hadisi şerifi, evin duvarında asılı ölçüm cihazı gibi biz de beynimize asalım. Bir yerde tefsir dersi dinlediğimiz zaman, Kur'an dersi dinlediğimiz zaman, bir tarikat dersine katıldığımız zaman, oradan döndüğümüzde "bu aldığım şeyler bende kan hücresi hâline geldi mi gelmedi mi? Yoksa sadece beynim haberleri izler gibi, bir trafiğin akışını yolda izler gibi, bu bilgileri aldı, ezberledi ve ben evime mi gidiyorum?" Bunu test edelim kardeşlerim. Bu hadisi şerifi okumadan önce her zaman vurguladığımız bir hakikati bir kere daha vurgulamam gerekiyor.

Kardeşlerim,

Hiçbirimiz kıyamete kadar Ashabı Kiram'dan biri olamayız. Çünkü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yok. Sahabe; O'nu gören, önünde oturan demektir. Bizim o şansımız kalmamıştır. Bu herkesten önce bilmemiz gereken bir hakikattir. Ama Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Ebubekir'i, Ömer'i, Osman'ı Ali'yi, Enes ibni Malik'i, Âişe'yi, Nesibe'yi, Fatıma'yı, Ashabı Kiramı örnek olarak önümüze koymuştur. Allah, Cebrail'i, Mikail'i, cinlerden filanca cini önümüze örnek olarak koymadı. Çünkü melekler yakalanabilir hedefler değil. Cinler, hiçbir zaman yakalanabilir bir hedef olmazlar. Ama Ebubekir radiyallahu anh, Ömer radiyallahu anh, sahabîlikleri hariç gayeyi, hedefi gösteren isimlerdir. Put değildirler. Peygamber değildirler. Melek değildirler. Ama "mü'minlik nasıldır" onu gösteren ölçüdürler.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrenilip öğlen namazı nasıl kılınır? Bu Ebubekir'de örnektir. Eğer Ebubekir, Ömer örnek olmasaydı insanlar ne diyeceklerdi? "Bana da Cebrail gelse, ben de miraca çıksam, benim de göğsümü ameliyat etseydi Cebrail, ben de iyi olurum" diyeceklerdi. O zaman "bu kadar şerrin arasında ne edeyim, bu şehirde olur mu bu iş" deme özrümüz olurdu. Çünkü "peygamber yaptı, biz nasıl yapalım" diyecektik. Ebubekir peygamber olmadığı hâlde, Ömer peygamber olmadığı hâlde, Ebu Cehil'in oğlu İkrime, Ebu Cehil gibi bir adamın oğlu olduğu hâlde, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yaptığını yaptı. Peygamber aleyhisselamın yaptıklarının yapılabilir şeyler olduğunu Ashabı Kiram'da görüyoruz.

Onun için Ashabı Kiram, kıyamet günü Allah'ın önümüze çıkaracağı belgelerdir. İslam dini yaşanabilir bir Müslümanlık mıdır, yoksa kâğıt üzerinde kalır Ramazan'dan Ramazan'a konuşulur ama bir türlü yaşanmaz, kaldırılamaz bir yük müdür? Ebubekir'de anlaşılıyor bu. Kırbaçlar altında Bilal'in yaşadığı bir İslam'dır bu. Karınlarına taş bağladıkları hâlde yaşadıkları bir İslam'dır. Hem de en zirvede. **Bizim kolesterolümüzün fazla gıdadan zirve yaptığı bir dünyada, aç açına cihat eden Ashabı Kiramı Allah önümüze çıkarırsa kıyamet günü ne diyeceğiz?** Birimiz açlıktan ayakta duramıyor, midesine taş bağlıyordu, öbürümüz de tokluktan infilak edecek hâle gelmiş. İslam ise ikimizin de ortak değeridir.

Kardeşlerim,

Onun için Ashabı Kiram, önümüzde Allah'ın örnek olarak koyacağı "bunlar yaptı, o kıt imkânlarda yapabildiler" diyeceği kimselerdir. Biz mecburuz. Ashabı Kiram'ın heyecanını zirveye taşıyan neyse, o heyecanı yakalamaya mecburuz kardeşlerim. Bilgi stoku ile oyalananlar kıyamet günü pişman olacaklardır. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem haber veriyor. Nice insanlar âlim oldukları hâlde, insanlara yön veren konuşmaların sahibi, kitapların sahibi oldukları hâlde cehennemde ateş onları değirmen taşı gibi çevirecek. Neden? Çünkü sadece bilgi sahibiydiler. İnsanlara Allah'ı, peygamberi anlatıp sonra bildiklerini yapıyorlardı. Allah, Ashabı Kiram'dan razı olsun. Bizim önümüzde örnek oldular. Aile hayatlarını, ekonomilerini, sokaklarını, mescitlerini Allah'a yüzde yüz teslim ederek yaşanabilir, yükseltilebilir bir dine sahip olduğumuzu bize ispat etmiş oldular.

Kardeşlerim,

Bu girişten sonra hadisi şerifi dikkatle dinleyelim. Enes ibni Malik'ten bu hadisi dinliyoruz. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Üç şey vardır ki; bu üç şeyi yakalayabilen imanının tadına varır." Bu cümlede duralım, üçünü sonra sayalım. "Üç şeyi yakalayabilen imanının tadını yakalar" diyor Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşlerim,

Tartışmaya gerek var mı? Demek ki, tat alınan bir iman var, tadı alınmamış bir iman var. "Mü'min olur" demiyor. Çünkü "lailaheillallah" diyen, teslim olan mü'mindir. Bunda tartışılacak bir

şey yok. Ama mü'min olup dünyada sürünmek var, mü'min olup secde ederken Arş'a yükselme lezzeti almak var. "Allah için ver" dendiğinde üzerindeki gömleği bırakıp gerisini vermek var, paranın bile eskisini çıkarıp vermek var. İmanın tadını alan Ebubekir olmak var, "televizyonda bu hadis böyle değildir" diye bir hadis çıkmaya görsün hemen heyecanlanıp "böyle mi, bunu yanlış mı anlamışız? İslam'da bu yokmuş herhâlde" diyen kıl ucunda iman etmiş insan var.

Mü'min var, ona; "Seni asıyoruz şimdi, mü'min olduğun için asılacaksın. Muhammed senin yerinde olsun, sen kurtul çocukunun yanında ol ister misin?" denilince desin ki; "değil benim yerime Muhammed aleyhisselamın asılması, O'nun ayağına bir diken batmasındansa beni asın burada" diyen adam var. Bir de Kur'an'daki onlarca ayeti çocukluğundan beri ezberlediği hâlde, yüzlerce hadisi şerhiyle beraber okuduğu hâlde tayini çıkmasın, basında adı çıkmasın diye "şey... onlar bu asırda böyle olmamış olabilir" diyen mü'min var. Biri dikene razı değil, birisi basında adı çıkar diye ödü patlıyor. Ve Kur'an'ın icma ile sabit hakikati de olsa onu susturmaya çalışıyor. Biri imanından tat almış, oksijen gibi, hava gibi soluyor imanını, diğeri de imanından boğulmamak için çalışıyor. Birine imanı ruh olmuş, diğeri yük olmuş.

Demek ki Buharî, Müslim, Nesaî, Tirmizî, İbni Mâce ve diğer muhaddislerin rivayet ettiği bu hadisi şerif kanun koyuyor. "Üç şeyi yakalayan imanının tadına varır." O helva yer gibi cihat eder. Onun yanında cennetten konuşulunca onu hissedemezsin sen, o cennete uçmuştur. Bir cehennem ayeti duymaya görsün o, kolu mu yanıyor, ayağı mı yanıyor diye heyecanlanmaya başlar. İmanından tat alan nesil Ashabı Kiramdı, Allah onlardan razı olsun. İmanından tat alacak kadar zirveye yükselmek isteyen nesil de inşallah biz oluruz.

Kardeşler,

Hadisi şerif çok açık, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, iman edenlerin imanını tartışmıyor. Çünkü kanunu kendisi koydu. "La ilahe illallah Muhammedün Rasûlullah diyen cennete girer" buyurdu. Ama cennete girmek var, ölmeden cennete girmek var, bunlar çok farklı. Bunun içindir ki Bilal radiyallahu anh son nefeslerini verirken kızları, aile efradı; "ah babamız, vah babamız, vay Peygamber'in müezzini" diye heyecanlı ve duygusal şeyler söyleyince, "çocuklar, Bilal için yarın dostları ile buluşma günüdür üzülmeysin" demiş. Tada bak! Bu Bilal'in kırbaçlar altında elde ettiği lezzettir. Yarın dostları ile buluşuyor Bilal, Bilal'e acımayın. Arkasından hatimler okunacağını bildiği için değil, Kur'an ile lezzetlenmiş bir hayat yaşadığı için.

Ashabı Kiram ölenlerin arkasından hatimler okumadı, yetmiş bin kelime-i tevhid okumadılar. Yetmiş bin kişi iman etsin diye yalın ayak çöllerde yaşadılar. Yetmiş bin kelime-i tevhid, onlar için öyle okundu. Öldüklerinde kaç bin kişinin imanına sebep olduklarını hesap ederek o kadar kelime-i tevhid azametiyle Allah onları huzuruna kabul buyurdu. Liberal mantıkla yaşa ömrünü, ölünce de arkandan kelime-i tevhidler okunsun, bu kelime-i tevhidleri kargolar taşımaz. Hayattayken iman ehli olup o imandan lezzet alanların hakkıdır bu. "Üç şey var ki bu üç şeyi yakalayan imanından tat alır." Bu yakalanıncaya kadar mücadele etmek gerekiyor demek ki.

Kardeşlerim,

Şimdi hadisin devamına geçmeden bütün anneler, bütün babalar, "çocuğumu Allah'a adadım" diyenler, "ben Müslüman çocuk yetiştirmek istiyorum" diyenler, zaten senin çocuğun neredeyse doğmadan Müslüman'dı. Doğduktan iki saat sonra ezan duymuş çocuk bu, mü'min çocuk. Her gün beş defa da ezan duyuyor. Bizim hedefimiz çocuklara ezan öğretmek mi? Biliyorlar zaten. Üç yaşında çocuklar görerek annesini namaz kılıyorlar. Bundan sonra babalar ve anneler, vakıf yöneticileri, dernek yöneticileri, camilerimizde Allah'ın adına namaz kırdıranlar, peygamberlerin vekilleri, hocaefendiler, muallimlerimiz, mürebbilerimiz, biz zaten İslam toprağında doğduk, büyüdük,

yaşıyoruz. Ama heyecan kıtlığından, nabız düşüklüğünden hareket edemiyoruz, kolumuzu kaldıramıyoruz. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adını korumak için değil, ona neredeyse Medine infilak ettirilecek dense kimıldayamayacak bir ölü toprağının altında yatıyoruz.

Bütün görevlilerimiz, heyecanımız ve gayemiz hangi noktada toplanmalı? İmanından tat alan mü'min kıvamına toplanmalıdır. Elhamdülillah mü'miniz zaten. Elhamdülillah, ne büyük nimet. Ama bu ölmüş görüntümüz, bu nabızsız kollarımız bizi mahcup ediyor. Ashabı Kiram ile aramızdaki mesafe git gide büyüyor. Artık eğitimimiz Fil Suresi'nden aşağısını ezberletme eğitimi noktasını geçmelidir. Çocuklar için üretilen oyuncaklar bile Fil Suresi okuyor artık. Çocuk tuşuna basıyor, Fil Suresi dinliyor. Öğretmene gerek kalmadı. Örnek babaya, örnek anneye, örnek imam efendiye, "Allahuekber" deyinince heyecandan kalbi duracak müezzin efendiye ihtiyaç var şimdi. Çocuklarımız onlardaki örneği görecekler de mü'min olmanın gururu ve izzeti ile sokaklarda cihat oyunu oynayacaklar.

Belki seksen sene önce 'aman çocuklarımız Allah duymadan büyüyor, ezan yasak' diye evde akşamları gizlice "ezan diye bir şey var" şeklinde eğitim yapabiliydik. O, o zamanın imtihanıydı. Şimdi dikkat edin, ezanlar çocuk oyuncakları ile de okunuyor artık. Bir tırnak kadar küçücük bir cihaza yirmi tane hafızın okuduğu Kur'an'ı Kerim yükleniyor. Ama Ebubekir'in heyecanından toplum olarak nasibimiz yok hâlâ. Kaybettiğimiz şey ortada bizim: tadını alamadığımız iman. Sadece Ebubekir radiyallahu anh menkıbe olarak anlatıldığında o menkıbeden bir heyecan, "nasıl yapmışlar" duygusu oluyor. Ötesine gitmek zorundayız.

Üç şey kime verildiyse, kim üç şeyin peşinde koştuysa imanından tat almaya başlamıştır. İşte o adama şehitlikle ilgili bir haber ulaştırıldığında şehadete doğru gittiğinde uçarak gider, yürüyerek değil. O, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Cenneti şu dağın eteğinde görüyorum" dediği zaman elindeki hurma salkımını fırlatıp, atıp "bunu yiyecek kadar vaktim yok, cennet oradaysa" diyen sahabinin ruhu bugün muhtaç olduğumuz heyecandır. Aynı şeyi Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize de söylüyor. Aynı ayetler Kur'an'ı Kerim'de de var. Okumuş insanlar olarak, "onun anlamı şu demektir. Aslında o sosyal bir vakadır" diye Peygamber'e -bize göre- ne demek istediğini dedirtiyoruz, maazallah.

Kardeşlerim,

Demek ki; bu üç şey iman kapımızın şifresi durumundadır. Çocukluktan beri tekrar ettiğimiz kelime-i tevhidle gelmemiz gereken noktanın aslında ne olduğunu Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize öğretiyor.

Bir; Allah'ı ve Peygamber'ini bu ikisinden başka her şeyden daha çok sevecek. Tatlı bir iman kampanyasının birinci şartı; gözünde Allah ve Peygamber'inden daha sevimli bir şey olmayacak.

İki; mü'min kardeşini bütün duygulardan arınmış olarak, sadece Allah için sevecek.

Üç; yanan bir ateşe atlamaktan korktuğundan fazla yeniden küfre dönmekten korkacak. Özetleyecek olursak; mü'min insan kâfir olmaktan korkacak.

Üç şey, büyük bir liste değil. Gözle çıplak bakıldığında da yapılamaz bir şey de değil.

Bir; en çok Allah ve Resûlü'nü sevecek, onların düzeyinde kimseyi sevmeyecek.

İki; mü'min kardeşlerini sadece Allah için sevecek. Para, menfaat, seçim, ihale karıştırmayacak. "Esselamü aleyküm" dediği zaman, Allah'ın yanında duran ve Allah için sevdiği bir mü'mine selam veriyor diye selam verecek. İki mü'min birleştiklerinde "orada üçüncü kişi Allah'tır" diye düşünecekler.

Üç; kâfir olurum korkusu, ateşe atılmak korkusundan daha fazla olacak.

Kardeşlerim,

Şimdi beynimize astığımız bu ölçüm cihazını test edelim. Elbette Allah'tan çok kim sevilir ki, Peygamber'den çok kim sevilir ki, elbette canım. Ama bu söz, balondur. Neden, "sevin beni" Allah demiştir. Kureyş'in en azılı kâfirleri bile hiçbir zaman "Allah'ı sevmiyoruz" demediler, bunu Kur'an diyor. Hiçbir zaman "Allah'ı sevmiyoruz" demediler. Hatta ve hatta o azılı müşrik, çocuklarını öldüren, şarapçı, katil adamlar, "en büyük kimdir?" sorusuna "Allah" diyorlarmış. Kur'an'da var. Eylemler üzerinde Allah ve Peygamber'den daha sevgilisi olmayacak. Bunu eylemler ispat edecek.

Günlük hayat bunu ispat edecek. Çocuğu okula verirkenki anın senin en çok kimi sevdiğinin göstergesidir. Harama elin uzanırken kimi en çok sevdiğin zaten belliydi. Parayı mı, faizi mi, Allah'ı mı sevdiğin o zaman belliydi. Dilin yalana, harekete başlamış, ondan önce ve ondan sonra yüz defa "en çok Allah'ı ve Peygamber'i seviyorum" desen ne işe yarar? Yalan söylüyorsun, gıybet ediyorsun, eşine oğluna, kocana, hanımına, komşuna zulmediyorsun. O zulmü Allah'ın haram ettiğini biliyorsun buna rağmen zulme devam ediyorsun ama buna rağmen "Allah" dediğin zaman gözünden yaş akıyor.

Bu meleklerin inanacağı bir tablo değildir. Çünkü müşrikler de zaten bunu söylüyorlardı. Kur'an'ımız müşriklerden de, münafıklardan da, ashabi kiramdan da örnekler veriyor. Medine'ye hicret eden sahabeden söz ederken Kur'an, "kendileri muhtaç olduğu hâlde sırf Allah'ın hatırı için mü'min kardeşlerine verip aç kaldılar" diyor. "Kendileri muhtaçtılar, mü'min kardeşlerine verdiler." İki gün önce o kardeşlerini tanımıyorlardı bile. Rasûlullah geldi, "bunlar mü'min kardeşlerinizdir, her şeyinizi paylaşın" dedi. Kardeşleri için evlerini, mülklerini, canlarını açtılar. Allah için sevdiğin zaman, Allah'ı sevdiğin ortaya çıkar.

Kardeşlerim,

Bu tablo çok önemlidir. Allah'ı ve Rasûlullah'ı sevmek sözde değildir. Hristiyanlar da İsa aleyhisselamı seviyorlar, heykel üstüne heykelini dikiyorlardı. İsa'ya benzetmek için haç yaptılar. Hatta o kadar sevdiler ki(!) "İsa Allah'ın oğludur" bile dediler. O sevgi yüzünden de cehennemin dibini boyladılar. Böyle değil.

Allah, eylemlerle ispat edilmiş sevgi istiyor, fedakârlık istiyor. O zaman aklın Allah'a, Peygamberi'ne teslim olmuş olur. Elin ve cebin Allah'a ve Peygamberi'ne teslim olmuş olur. O zaman Allah seviniyor, Peygamber seviniyor demektir.

Buhari'den ve diğer hadis kitaplarımızdan bir örneği nakletmek istiyorum kardeşlerim. "Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellemin en değerli sahabileri kimlerdir" diye sorulsa hepimizin söyleyeceği ikinci isim; Ömer bin Hattab radiyallahu anhtır. Bu kadar, bunda tartışma yok, itiraz yok. "Yahu üçüncü olabilir mi" diyecek bir Müslüman yok. Üç değil, bir değil, ikinci adam. Peygamber aleyhisselamın sol kolu mübarek. "İmanın en zirve üç ismi" dense, Ebubekir radiyallahu anhtan sonra ikincisi. Bunu not olarak bir kenarda tutalım.

Diğer nota dönelim. Şu kâinatta, şu dünya üzerinde Müslümanlar olarak Muhammed aleyhisselamın Ümmeti'nden insanlar olarak, "cennettendir bu, dünyadan değildir" dediğimiz tek bir şey var. Bu dünyada ama bu dünyadan değil dediğimiz nedir? Hacerü'l-Esved'dir. Değil mi? Bunu da biliyoruz. Hacerü'l-Esved; dünyaya cennetten gelmiş şuanda insan parmağının tırnağı kadar üç küçük parçadır. Çalina çalina o kadar kalmış. Cennetten gelme bir taşdır. Yakın senelere kadar insanlar hacdan gelenlerin elinin içini öperdi. Niye? "Sen bu elinle Hacerü'l-Esved'i selamladın" diye. Şu dünya toprağında çok değerli şeyler var şüphesiz.

Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellemin mübarek vücudunun üzerinde bulunan toprak ne elmasla ne altınla ölçülür bir topraktır ama cennetten gelmemiştir. Dolayısıyla rakibi olmayan tek şey; Hacerü'l-Esved'dir. Bildiğimiz, Kâbe'nin duvarında duran bir taş.

Ömer kimdi? Şu kâinatta Rasûlullah bir, arkasından Ebubekir iki, arkasından Ömer üç. Peygamber'i çıkarırsan iki numara, Peygamber ile üç numara. Ne melekler rakibi olmuş ne de kıyamete bir Müslüman bir Ömer olacak. İman adamı! Kalbinde volkan gibi iman var. Hacerü'l-Esved ne? Cennetten gelmiş Rasûlullah'ın öptüğü bir taş. Binlerce kilometreden insanlar o taşa bir selam vermek için geliyorlar. Tavaf ederken Hacerü'l-Esved'in önüne gelmiş "bana bak" demiş, "sen bir taştan başka bir şey değildin, Rasûlullah seni öptü selamladı diye sana selamım olsun" demiş.

İslam bu, İslam! Mü'min budur. Kafaya bak. Ömer'in ağzından çıkan söze bak: "Sen taşsın nesin ki, ama Rasûlullah ki sana selam verdi selam ey Hacerü'l-Esved sana!" Bu Müslüman değil mi şimdi? "Rasûlullah niye filanca kadınla evlendi, filanca niye korudu, torununa niye ayrıcalık yaptı" diyen de Müslüman değil mi kıyamet günü? Ömer imanın tadını almış. Rasûlullah "ayaklarınla değil, kafanın üstünde yürüyeceksin Ömer" deseydi herhâlde yürüyeceklerdi. Taş yiyeceksin deseydi hiç itiraz etmeyeceklerdi. "Bu taş midemizi, bağırsağımızı tıkar mı" diye sormayacaklardı. Çünkü bir kere imandan tat aldılar.

Öyle bir derse gidip heyecanlı bir şeyler dinleyip sonra da evlerine gidip televizyonun karşısında "neler olmuş Suriye'de bir bakalım" demediler. O aldıkları dersler, analarından emdikleri sütün damarlarında kan hücreleri olduğu gibi kan hücreleri oldu onlarda.

Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellemin önüne geldiler, "ya Rasûlullah dün öğrendiğim ayetleri uygulayamıyorum evde" dediler. "Ben şu hatayı yapıyorum" dediler. Öldürüleceğini bile bile aylarca, "beni öldür ya Rasûlullah" diye yalvarmaya geldiler. Kadınıyla erkeğiyle tat alınmış iman!

Bugün, imanın şartlarını sayıp rafa kaldırmaktan vazgeçip artık, "imanımızdan ne kadar tat alıyoruz" deme noktasına gelip gelmediğimizi şöyle ölçebiliriz. Pek çok kardeşim, umreye veya hacca gitmiştir. "Sen taşsın, seninle benim ne işim var, Rasûlullah sana selam verdiği için selam olsun ey Hacerü'l-Esved" diyen adama bak, "Hacerü'l-Esved'i öpmeden geldi" derler korkusuyla yirmi-otuz tane kardeşini ezip Hacerü'l-Esved'i öpmeye çalışan hacı amcaya bak. **Biri taşa tutunmuş, biri taşı gösteren Rasûlullah'a tutunmuş. Tat bu işte. Kabuğuyla uğraşmıyor, çekirdeği yakalamış.**

Sözün başında dedik ki; Ömer yakalanamaz bir hedef değildir, sahabilik yakalanamaz bir hedeftir. Allah, Hacerü'l-Esved'den o heyecanı almayı bütün mü'minlerin önüne hedef olarak koymuştur. Ayrıcalık yapmıyor Allah. Ama Ömer'i eğiten Rasûlullah, Ömer hafız olsun diye uğraşmadı. Ömer hiçbir zaman bilgi sınavına girmede. Hiçbir sahabe bilgi sınavına girmede.

Kardeşlerim,

Bir fark daha var. Özellikle öğretmen kardeşlerime, muallimlere, hoca efendilere özellikle bacılarım; annelere, özellikle mü'min erkek kardeşlerim, babalara; Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellemin Taif'e hoca efendi olarak tayin ettiği sahabe, sadece ve sadece dokuz-on gün Ashabı Suffa'da kalmıştı. Onuncu günü dolduğunda Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem, "bakayım hanginiz daha çok Kur'an ezberledi" buyurdu. Küçük, çocuk yaşta birisinin Kur'an'ı daha çok ezberlediği görüldü, "sen Taif'te Ümmeti Muhammed'in imamısın" buyurdu, gönderdi. Şu Hacerü'l-Esved'i bir kenarda tutalım. "Taş seninle ne işim var, Rasûlullah'ın selamı için sana selam veriyorum" diyen adama bak, yeni Müslüman olmuş, Arap Yarımadası'nın en büyük şehirlerinden biri olan Taif'e Rasûlullah'ı temsilen gönderilmiş on yaşını bulmamış çocuğa bak, on günde Peygamber'e vekillik edecek noktaya gelmiş.

Onu orada gizlice bırakalım da gözümüzün önünde dört sene İmam Hatip Lisesi'nde, dört sene İlahiyat Fakültesi'nde okumuş, bir sürü hoca efendiden ders okuduktan sonra namazdaki sehiv secdesini bile hakkıyla bilmeyen ama diploması olduğu için bir yerde din öğretmeni, imam efendi olan nesle bak.

-Alimallah- Taif'ten gelen heyet, sekiz sene Rasûlullah'ın yanında kalma fırsatı bulsalar -ki hiçbir sahabiye bu nasip olmadı- sekiz sene her gün ders görselerdi Cebraîl'in önünde hocalık yaparlardı. Heyecan o çünkü. Meleklerle niye yarıştılar? Meleklerin heyecanı yükselmiyordu, yaratıldıkları gibi kalıyorlardı. Onlardaki heyecan, onları her gün yeni bir dünyaya attı. Senelerce ders okuduktan sonra hâlâ Ebu Hanife'yi tanıma, üç tane fıkıh meselesini bilme ama diploman kapı gibi mübarek. Gülmez mi melekler bu sahneye? Bizim vicdanlarımız diyelim ki bunu basit gördü, melekler ne der buna?

Kardeşlerim,

Tarihi bir masal anlatmıyorum. Ashabı Suffa; Ashabı Kiram'ın Peygamber aleyhisselamdan Kur'an öğrendikleri küçücük bir sınıf. Üstü açık, etrafı çamur bir yer. Şimdi Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem kabri şerifinin arka sağ tarafındaki küçücük bir alan. Çocuklar bile orada on gün kalıp Rasûlullah'ın hoca olarak vekili oldular. Ama ne sayede? Bilgi hamallığıyla değil, enerji sayesinde. İnsan yirmi senede inmiş Kur'an'ı, hadisleri, hükümleri on günde bilgisayara zor yükler.

Elbette binlerce ayeti, binlerce hadisi almadılar on gün. Ne aldılar? Rasûlullah'a taktılar fişlerini, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden göklerden gelen heyecanı aldılar. Çocuklarımıza iki aylık yaz tatilinde bu heyecanı versek onları Taife de, Trabzon'a da, Medine'ye de, İstanbul'a da Ümmeti Muhammed'i temsilen gönderecek kabiliyetimiz olurdu. Ama heyecan olandan verilir. Kendisinde heyecan olmayan niye versin ki? Ne versin?

Bugün kardeşlerim imanımızın tadını sınav edelim. Tat alabiliyor muyuz? Allah ve Peygamber deyince akan sular duruyor mu? Mü'min kardeşlerimizin çilesine katlanacak kadar mü'min kardeşlik şuuru taşıyor muyuz?

Kardeşlerim,

Bugün her birimiz bir örneği daha incelememiz gerekiyor. Hanzele isimli sahabi ile Ebubekir radiyallahu anhin beraberce Peygamber aleyhisselama geldikleri bir olay var, bunu çok dinlemiştinizdir. Hanzele: "Ben Rasûlullah'ın yanındaki heyecanımı eve gittiğimde taşıyamıyorum, münafık oldum" diyor. Sonra Ebubekir: "Bende de var böyle bir sorun. Orada heyecanlıyım, eve geliyorum o heyecanım yok, ben de münafık oldum demek ki. Haydi, Rasûlullah'a gidelim." Doğru kardiyolojiye, kalp kontrolü yaptıracaklar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onları teselli ediyor, gidiyorlar.

Şu Hacerü'l-Esved olayı gibi, Taif'e imam tayin edilen çocuk olayı gibi ailecek oturup bunu da bir tahlil edelim kardeşlerim. "Biz on sene önceki Müslümanlık düzeyimizde miyiz" diye konuştuğumuz oluyor mu? Hep bu küfre düşme endişesi Ebubekir'in çilesi miydi? Hanzele'den başka bu Ümmet'te bu çileye talip kimse olmayacak mı? İnsan kocasına ve karısına dönüp "biz evlenirken ne palavra edebiyatlar yapmıştık. Allah, Peygamber, şahadet neydi o laflar bir de şimdi yapalım mı bu testi" demek gerekmiyor mu kardeşlerim?

Allah'ı ve Peygamber'i kim kadar değil, her şeyden çok seviyor muyuz? Mü'min kardeşlerimizle ilişkilerimizin mihengi döndüğü eksen Allah rızası mıdır? "Mü'min kardeşimin çilesine rağmen o benim kardeşimdir" deme şuurunda mıyım? Ve küfre düşmek diye bir korku var mı içimizde? Bu üç şeyi birbirimize sunum yaparak ikna edecek durumda değiliz, buna gerek yok. Bu riya

olur. Böyle toplantılarda, heyecanlı, kalabalık yerlerde “bir test edin beni bakalım” desek, hepten battık o zaman. Bir daha teste gerek kalmaz.

Karanlık odada namaz kıldıktan sonraki bir tefekkür saatinde, hanımınla, çocuklarınla, vakıf kurduğun arkadaşlarınla, haccettiğin arkadaşlarınla oturup çay içtiğin bir zamanda çay bardağında çay soğusun, “ya sen bu çayı içmiyor musun, ne oldu” dendiğinde hatırla ki, sen on dakikadır bardağı önünde görmeyecek kadar dalmışsın. De ki: “Arkadaşlar biz daha önce de çay için toplanırdık ama hep Ümmeti Muhammed’i konuşurduk, şimdi ihale konuşuyoruz, bize ne oldu” deyiver. O zaman zirveye doğru hâlâ terliyorsun demektir. “Elhamdülillah” de, şükret. Hacca gittiğin arkadaşlarınla “Mekke’den kalmış zemzemleri içelim” diye üç sene sonra toplanma kampanyaları yapma.

Bir araya otur: “Hatırlıyor musun biz Uhud’da ne heyecanlıydık ziyarette bile komaya girecektik az kalsın. Nerede o heyecanımız bizim? Biz geldik o heyecan orada kaldı, ne yapmamız gerekir” de. “Seneye bir daha gidelim, kaç sene oldu, tabi canım uzatmamak lazımdır” derse biri, de ki: “Yanıyorsun Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir kere haccetti. Ebubekir yirmi kere haccetmedi, yirmi kere umre yapmadı, hiç umre yapmadı.” Hacca gittiğinde umre yaptı. O bir kereydi. Yirmi kere gitsen yirmincide de cıvığını çıkarırsın sen onun. Uhud’da sigara bile tütürürsün. O bir kereydi. İnsan bir kere doğar, felçli doğarsa felçli büyür. “Bir daha doğayım, bak nasıl sağlam olacağım” mı diyeceksin? Hac bir kere farz, umre farz bile değil.

Kardeşlerim,

Nefislerimizle baş başa kalıp, eşlerimizle baş başa kalıp, çocuklarımızla baş başa kalıp, dava arkadaşlarımızla baş başa kalıp bu muhasebeyi yapalım. Üç şey! İmanın altı şartı var, onu tatlı gibi beyne götürmenin de üç yönü var. Bizde Allah ve Resulü nerede? **Sîret-i Nebi yarışmaları yapıyor, yüzlerce talebe yarışmaya gidiyor, on kişilik jüri var ama hiçbiri sakallı değil.** Çocuklara Sîret-i Nebi yarışması yaptırmışlar. Bu yarışma bizi tatmin eder.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sîretini bilmek önemli değildir -hâşâ- demiyorum. Eczaneden ilacı almak yetmez diyorum. O ilacı kullanma kılavuzuna göre kullanırsan işe yarar diyorum. Doktor, “iki kutu al” demişti, ben beş kutu aldım “elhamdülillah” deyip buzdolabına koymuşsun. Sîret-i Nebi öğrenmek budur. Sîret-i Nebi bilmeden olmaz ama tek başına da işe yaramaz. Ümmeti Muhammed hayat gerçekleri üzerine Peygamber’ini taşıyacak. Sokağımızda Rasûlullah aleyhisselatu vesselam bulunacak, evimizde bulunacak, medresemizde bulunacak ki, ondan sonra imanın birinci tat alma basamağını geçmiş olalım.

Kardeşler,

Kimse kimseyi yormasın. Birbirimizi kandırmayalım, Ümmeti Muhammed’in Allah katındaki Müslümanlık değeri, kendi içlerindeki kardeşlik değeri gibidir. Sadece bombalanan, göçe zorlanan kardeşleriyle ilgilenenler beşin birini yapıyordur. Oturup da mü’minlerin çocuklarının geleceği çok tehlikede, ahlaksızlık diz boyu oldu diye bombalanan yerlerdeki gibi internetlenen yerlerde bir heyecan oluşturmuyorsak, internet bombardımanı sokakların, ticaret merkezlerinin bombardımanı, uçakların bombası arasında bir fark görüyorsak çok ucuz bir Müslümanlık yaşıyoruz demektir. Hep başımıza düşen bombalar bizi uyandırıyor demektir.

Kardeşlerim,

Her birimiz küfre düşmek korkusu diye bir korku yaşıyor muyuz? Hangi Peygamber’in hangi Muhammed aleyhisselamın Ümmeti’yiz kardeşler? Günde kaç defa dediğini kendisi bile hatırlamayacağı kadar “Rabb’im kalbimi kaydırma” diye dua ediyormuş. Kim? Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Kim? En yakını Ebubekir radiyallahu anh. Bu imanı elde garanti bir bilmek, tat

almaya engeldir. Çünkü senden gitmesinden çekinmediğin şey, aslında kıymetini bilmediğin şeydir. Şeytan on binlerce senedir plan yapıyor senin elindeki imanı almak için, sen on dakikalık tedbir alırsan yanılırsın.

Kardeşlerim,

En başta dedik ki: Ashabı Kiram'ın heyecanı ile bizim heyecanımız arasında neden fark var? Niye onlar gibi heyecanlanamıyoruz? Neticede dedik ki; çünkü onlar Allah'ı ve Rasûlullah'ı kâinattaki her şeyden fazla sevdiler. İki; mü'min kardeşlerini Kur'an şahit ki kendilerinden değerli tuttular. Üç; "kâfir olurum" diye cennetle müjdelenen biri olduğu hâlde Ebubekir'in bile ödü patladı.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyidinâ Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin